

Det er en Betingelse, at Godsejeren afgiver et Areal af sin Hovedgaards Areal af mindst samme Størrelse og Værdi og mindst lige saa godt beliggende og forsyner dette Areal med Bygninger til mindst samme Brugsværdi som det inddragne Sted. Ingen Hovedgaarde kan som Følge af den skete Inddragning forøges i Areal.

Forkøbsretten kan kun gøres gældende ved Salg til andre end den tidligere Fæsters Livsarvinger, Svigerbørn eller Stifbørn og kun i et Tidsrum af 10 Aar efter Lovens Stadfæstelse. I Købesum betales samme Beløb, som en Trediemand bevisligt tilbyder, eller det Beløb, hvorom Parterne forenes.

5.

De under Punkt 4 omhandlede Ejendomme, som ved Udøvelse af den betingede Forkøbsret inddrages under Godset, frigøres for Fæstetvang fra Inddragelsen at regne og betragtes fremtidig som Hovedgaardsjord gennem Magelægning med den afgivne Hovedgaardsjord, der fremtidig er Bondejord.

II.

Som Vederlag for disse Indrømmelser overfor Fæstegodsbesidderne ønskes fra Fæsternes Side:

1.

Forslag til § 1.

„Ved Fæstegods forstaas i denne Lov:

- 1) Alle til et Gods hørende Ejendomme, der er beliggende paa Bondejord, uanset hvorledes de er givne i Brug, og uanset, om de i Øjeblikket er Fæstetvang undergivne eller denne for Tiden i Henhold til tidligere Lov eller Bevilling er hvilende, saa at Besidderen udøver fri Raadighedsret over dem, som om det var Hovedgaardsjord.
- 2) Endvidere alle de under Nr. 1 omhandlede Ejendomme, der er bortsolgte fra et Gods efter den 1. Januar 1915, naar Salget er sket til en anden end Brugeren“.

Endvidere tilføjes til § 1:

„Brugerne — eller den af dem udpegede af deres Livsarvinger, Svigerbørn eller Stifbørn — af de paa fri Hovedgaardsjord beliggende Bøndergaarde og Huse skal have Forkøbsret efter denne Lovs Regler, naar og for saa vidt Ejeren vil sælge disse Brug i eller uden Forbindelse med Salg af Godset.

Om et Brug er beliggende paa Bondejord eller Hovedgaardsjord, afgøres i Tvivlstilfælde af Domstolene.

Ved Salget skal Ejeren være uberettiget til uden Brugeren's Samtykke at fratage Stedet nogen Del af dets Tilliggende, være sig Ager, Eng, Tørveskær eller deslige og kun mod fuldstændig Erstatning“.

Ved „Godsejerforeningen“s Tiltrædelse den 12. Februar 1917 af Lovforslaget i den af Underudvalget i Folketinget afsluttede Overenskomsts Form, hvorved Loven udvides til at omfatte flere Huse end de i Lov 23. Maj 1902 § 1 ommeldte, er W. Neergaards Krav om en Tvangsfæstelov efter Princippet: *Fæstetvang* fraveget og Tvangslovens Gennemførelse paa et andet og videregaaende Retsgrundlag principielt givet Tilslutning.

Der vil da ej heller kunne fremsættes nogen begrundet Indvending mod en Tvangslov efter Princippet: *Bondejorden* som Retsgrundlag i Stedet for det utilstrækkelige og tilfældige Retsgrundlag, Fæstetvungen giver den.

Derved muliggøres en Medtagelse af alle Huse, der ikke ligger paa selve Hovedgaardens Jord.

Endvidere kan derved medtages under Tvangs afløsningsloven de Gaardbrug, der i Henhold til gældende Love eller Bevillinger for Tiden er udtagne til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord. Dette vil fremgaa af følgende: